
FISCHER MÁRIA

Mesebeszéd

Térben, időben – a távolságok kifakult
pontjai közt – keresem hajdani társaimat.
Zöld gumilabda, elázott babarongy, babafej,
kiskocsi, hinta egy udvarban, túl a hegyen –
Mintha a lányokat is ringatná a faág,
gesztenye ága, a lomb árnya, a fény.
Szép Vica énekel, áldott a nap, és szerelem
csillan a dalban; egészen másfajta titok,
sok kicsi lánynak egészen más. Csak vihogok
hosszan a bús szövegen, mondják, érteni kell.
Majd egyszer – bizony ám – eljön majd a legény,
lagzi lesz, és lobogó fátylam a templomig ér.
Szólhat a pléhzene: – bumm, bumtrata, bumtrata, bumm –
Aztán felkap a szél, mégis felkap a szél.

Feketénél feketébb

Húgunk sír, Habakuk, bánata lomha madár.
Elmerül éjszaka hollószínű tollaiban,
már ébredni sem ébred, már szíve szakad;
szólni se szól. Beborult csendje üres, havazik
kinn és benn – cudarul fázik a teste. A könny
gyöngyként koppan a jégen, fia nélkül e föld
sírhalom, odvas időnek mélysége csupán.
Húgunk sír, Habakuk. Homloka csontfala zár,
jól zár minden időt, múlttá vált örömet,
köddé vált gyereket. Holdja a napra tapad,
napja fogyatkozik. – Istennek kék mezején
kóborol álma; kopogtat felhőn, rokonok
lelkén –, színarany oltáron koppan a kéz –
Nincs kérdés. Felelet sincs. Nem lesz soha már.

Mondhatom éveken át

Mondhatom éveken át, hogy jól van, becsukom
már a világra nyitott ablakot, és hanyagul,
vállvonogatva elindulhatok én is a ház
mélye felé, leszegett fejjel; tudva, amit
tudhatok. És jöhet egy kockacukor ragadós
kézből mint jutalom, mint sajnálat – ügyes
félretolás, kitolás. Még gondolkodom. Épp
volna egy-egy ép mottó, ám valahogy
bölcsekedni – a Párkák árnyéka mögött –
ostobaság. Fonalát szőni a sorsnak az ő
dolguk a fáma szerint. Csak létezni akar
mind aki megszületett. Kell a kenyér, a fedél,
cirkusz nélkül az élet; napi ásatag érv
némi reményhez – amíg tart ez a sarki hideg.